

Un noi de poble

D'origen alemany, sóc d'un poble situat al mig entre Stuttgart, Frankfurt i Nürnberg —el triangle de Bermuda— allà al mig de camps, boscs i altres pobles. La gran majoria dels pobles allà tenen menys de mil habitants. Crec que et pots imaginar que alguns pobles tenen més vaques, porcs i ovelles que persones. I no només un cop em preguntava si la gent d'aquests pobles saben comunicar-se amb els animals com el noi de la selva? Per cert, si ets d'una altra regió, de visita a un poble desconegut i sents parlant la gent gran del poble entre ells quasi no t'assabentes de res.

Probablement coneixes situacions semblants del teu país. La gent parlen en els seus dialectes, accents i tenen les seves formes d'expressar les coses: el caràcter lingüístic de cada regió i també de cada poble.

Per descomptat, en el meu poble també parlem una mica diferent que els altres. Com a jove t'adones d'això, especialment, quan surts de casa per primera vegada per anar a una escola al poble més gran. Que estrany parlen els nous companys? Després d'un temps t'acostumes i, a poc a poc, es comencen a mesclar els dialectes. És curiós com es pot crear una dinàmica única d'aquest compost de dialectes en una classe de l'escola. Quan després a casa al sopar amb la família et surten les paraules dels teus companys, tu i la família s'adona que, sense voler, t'estàs adaptant a la llengua de la classe.

Durant el meu aprenentatge de la mateixa llengua, el segon moment clau va ser, quan vaig començar estudiar a Berlín. Tres paraules dites i els berlinesos ja m'han descobert: "que no ets d'aquí noi, d'on ets?" Clar, que no vols sempre ser el "*guiiri*" i així t'esforces de parlar amb prou feines un alemany estàndard.

Després d'uns mesos et fixes i escoltes una mescla de gent del nord, est i oest d'Alemanya, i jo, d'un poble de Bermudes del sud.

En aquesta època vaig tenir una influència lingüística enorme. La meua llengua i també el fet de sentir la llengua: les formes d'expressar-se, paraules i accents. Puc dir que gràcies a aquella època es va ampliar la meua llengua a 360 graus.

Per altre banda, m'està passant que el dialecte del meu poble el vaig perdent a poc a poc. Crec que la mobilitat: anar a estudiar a altres ciutats, trobar feina en una altra regió, la influència mediàtica de l'anglès i probablement per més raons és com es genera en cada nova generació una altra versió de la llengua. Som nosaltres l'exemple que la llengua està viva.

Com has pogut veure, la llengua materna i els seus dialectes em creen molta curiositat i les llengües estrangeres, encara més. Com a primer idioma

a l'escola tenia l'anglès i em feia molta il·lusió els primers anys d'aprendre'l. Les primeres experiències de practicar l'anglès van ser amb un grup de joves francesos, que feien un intercanvi en una escola propera. Crec que eren els primers estrangers que vaig conèixer en la meva vida.

Més o menys amb 15 anys vaig descobrir les meves ambicions pel castellà. Sempre m'agradava molt escoltar les pel·lícules quan parlaven en castellà. M'explico?

Parlo de coses molt simples, p. ex. quan l'Arnold Schwarzenegger, àlies *Terminator*, va dir: “*Hasta la vista...!*” O Antonio Banderas canta “*la canción del mariachi*” en la pel·lícula *Desperado*.

De fet amb 16 anys, després d'acabar l'escola vaig fer una formació professional dual com a electrotècnic industrial en una empresa a prop del meu poble. Amb la persistència de poder entendre el castellà, vaig començar amb un amic un curs d'espanyol en un centre cívic dos cops per setmana al vespre. Així, a poc a poc, començava a comprendre amb molta il·lusió.

A part de les classes hi havia també un cantant-autor que sempre m'acompanyava i em motivava a seguir aprenent castellà. Segurament tothom el coneix, i cantant “*Me gustàs tu...*” a classe ajuda moltes persones a aprendre el castellà amb alegria.

Saltem uns anys a l'època de la Universitat. Amb uns coneixements bàsics de castellà, un estiu vaig aprofitar per fer un viatge per la part del nord de la península per poder practicar més amb castellans nadius.

El meu programa va ser: dues setmanes treballant com a *WWOOFing* en una granja a Galícia, uns dies a Sant Sebastià-Donostia al País Basc i, abans de tornar a Alemanya, gastava en uns dies tots els meus estalvis passant-m'ho bé a Barcelona.

Segurament ja t'has adonat que totes les regions on estava viatjant, són regions amb altres llengües pròpies. Comparat amb Alemanya vaig aprendre que això són llengües maternes i són mes que uns dialectes. Aquesta diversitat lingüística tan a prop, mesclat en els cartells de trànsit, els menús dels restaurants i diversos cartells al públic, va fer que creixés molta curiositat i volgués aprendre més de la gent d'aquestes terres: la seva llengua, cultura i història.

Si hagués pensat en aquell moment de la meva vida que, uns anys després, escriuria una autobiografia lingüística en català, hauria embogit de tanta alegria.

Just un any després de aquell viatge vaig tornar a Sant Sebastià per fer l'intercanvi d'estudis *Erasmus*. Els primers que vaig conèixer allà eren uns italians i amb un d'ells, el Giuseppe, vam decidir compartir un pis. El primer català que vaig conèixer era el Santi i, com que ens vam caure bé, vam decidir

de viure junts també. Quina mescla lingüística: un italià, un català i un alemany comunicant-se entre ells en castellà! Aquella època de la convivència va ser la clau per aprendre el castellà profundament. I si ho penso ara, també l'inici per aprendre, un dia, el català. Però encara no ho sabia.

Un matí em vaig despertar amb una sensació d'alegria o un sentiment nou i estrany, no sé exactament com explicar-ho. Intentant reconstruir què va passar en aquella nit, vaig constatar que la llengua espanyola havia arribat a la meva subconsciència. Havia tingut un somni en castellà!

Fins ara no he dit res sobre aprendre *eusquera*, tot i que vivia a *Euskal Herria*. Malauradament, només aprenia unes paraules d'aquesta llengua tan misteriosa i meravellosa. Però aprenia més de la cultura i de la cuina basca. Tinc molt bons records dels *Euskaldunak*, les seves festes i plats típics, que sempre m'oferien una gran hospitalitat i amistat.

Des de llavors vaig passar més o menys cinc anys vivint una altra temporada a Berlín. Allà coneixia molts joves espanyols, bascos i catalans i gràcies a ells podia continuar practicant el meu castellà des d'Alemanya.

Com que ells volien practicar el seu alemany anàvem canviant entre parlar castellà i alemany. Diria que vam construir, a poc a poc, un pont lingüístic. Fins avui tinc amics espanyols i catalans amb qui continuo parlant en alemany.

Mentre vivia a Berlín, feia viatges a Sant Sebastià per visitar el meus amics bascos; a Itàlia, per conèixer el poble del Giuseppe i, també, a Barcelona per visitar el Santi. La veritat és que em va agradar moltíssim Barcelona per la seva diversitat humanística i el seu panorama cultural. En especial m'agradava el paisatge muntanyenc al voltant de Barcelona amb la seva típica flora i fauna del Mediterrani.

A través del Santi vaig conèixer els seus amics i els d'ells, que sempre parlaven en català entre ells. Al final un dels seus amics, el Guille, es va mudar a Berlín i per casualitat vam tenir una habitació lliure al meu pis compartit. Així continuava la amistat amb la gent de Catalunya.

En Guille em va explicar molt de la història de Catalunya i també em va ensenyar una gran part de la llengua catalana. A vegades estaven els seus amics de visita a Berlín i el nostre pis es convertia en l'ambaixada de Catalunya. Total, que allà vaig conèixer els clàssics de la vida catalana: el FCB, TV3 i el pa amb tomàquet!

Avui, visc a Barcelona i el noi de poble s'ha fet gran.

Reflexionar en això em fa molta il·lusió i m'emociona molt. I recordant ara, en aquestes dies, escrivint de la meva vida, veig amb alegria un camí ple de moments i experiències meravelloses aprenent altres llengües.

Aprendre altres idiomes i poder utilitzar-los com un instrument de comprensió cultural ho veig com una manera de desenvolupar-me personalment i obtenir nous estímuls.

Al final de la meva autobiografia vull animar a tothom. Val la pena aprendre idiomes com el català o l'alemany! Quan vinguis a Catalunya, aprèn català i parla quan puguis — et donarà un valor afegit especial—. Endavant!

Barcelona, 28 de novembre de 2016